

. Szám.

A.

fölvilágo-
yok tiltá-
a dolgot?
intem. —
p e héten
et küldik
Eszter. A
vedet ki-
or. Hálás
Valéria.
kőírásu
velet. —
jól meg
ogy más
A régi
tak az én
nostaniak
s dolog s
i. Sokan
nem illet,
ne vegye
rinek csik-
k. Sz. A.
ztak. De
unkat ez
régiben.
megfor-
is, mint
Majd lel-
Géza. Az
undának
»Eva és
s így az
vatalban.
nem lesz
f. Örven-
dből fel-
ám ezt a
Kis Lap»
feszeges-
nyt, elbe-
sorolok.

kos írásu
em kerül
enis ebbe

lött név

um-épület.
ársulat.

LEVÉL BOSZNIÁBA. (Lásd a 342. lapon.)

XXIX. kötet, 22. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. november 29-én.

ÉVA ÉS ÉVIKE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

VIKE pedig, épen mert tudta ezt, minden szabad idejét arra szánta, hogy a beteg fiúcskát szórakoztassa. Mikor Károlyka egy-két órára fölkel az ágyból és oda ült a karos székbe, Évike leereszkedett melléje és a legszebb meséket, történeteket olvasta föl. Meg is magyarázta neki, mert Károlyka soha sem tanult semmit.

Hámosné asszonyom sokszor el-el nézte, a mint a két gyermek így egymás mellett ült. Egyszer aztán így szólt férjéhez:

— Már hiába, ki nem megy a fejemből az a gondolat, hogy ezek a gyermekek testvérek. Csak rájok kell nézni, mennyire hasonlítanak egymáshoz!

Hámos mester az effélet nem hitte el olyan könnyen. Nevetve mondá:

— Én bizony nem látom azt a nagy hasonlatosságot. Évike vézna leányka, az igaz és most a fiú is az, mert beteg. De különben nincs köztük semmi hasonlatosság.

— Dehogyan nincs! Aztán, hogy szeretik egymást! Már én utána járok, hátha ki tudok deríteni valamit. Milyen szép volna, ha mint testvérek kerültek volna itt össze!

— Nem lehet az, mert Évike soha sem említette, hogy tesvére is van.

— Oh, azért lehet... csak nem emlékszik, nagyon kicsi korukban szakadhattak el egymástól.

— Nos, ha úgy volna is, hiába törjük rajta a fejünket, meg nem tudhatunk

semmit, mert mind a két gyermek idegen helyről szakadt ide.

— Ez is csak azt bizonyítja, hogy nekem van igazam, testvérek lehetnek.

— Dehogyan bizonyítja! Csak azt bizonyítja, hogy nem tud rólok senki semmit, soha sem kereste őket senki. Alkalmasint olyan ágról szakadt árva mind a kettő, hogy nincs senkijök a világon. Már itt vannak nálunk, Isten neki, majd csak valahogy gondoskodom róluk. Azzal kár is a munkánkat szaporítani, hogy még keressük is, honnan valók, testvérek-e.

De Hámosné asszony nem egy könnyen hagyott fel valamivel, amit egyszer az eszébe vett. Valami nagyon maga sem bizott ugyan benne, hogy végére járhat a dolognak, — de el volt tökéltve, hogy megpróbálja.

Mégis csak szép volna, ha ez a szegény gyermek megtudná, hogy ők testvérek! Nincs senkijök a világon, hát legalább egymást szeretnék aztán egész életükben. Aztán ki tudja, nem lehet-e nyomára akadni? Hátha annál a jó Márta néninél, a ki Évikét tartotta, maradtak valami irások és azokból kiderül valami? Csak azt kellene tudnom, hova lettek azok az irások a jó asszony halála után?

Igy okoskodott Hámosné és mind inkább eltökélte, hogy nem hagyja abba a dolgot. Csakugyan kevés ideje volt neki arra, hogy olyasmint után járjon, ami nem épen nagyon szükséges. Reggeltől estig tele volt munkával mind a két keze, nem igen sétálgathatott. Halogatta egyik napról a másikra, — hanem egyszer mégis utnak indult.

— Legelőször is Ágnes asszonyhoz megyek, a ki ott volt a házban, mikor Márta néni meghalt. Ő bizonyosan tud valamit. Ő is annyira szerette Évikét, hogy szívesen utba igazít, ha teheti.

Ebben nem is csalódott volna Hámosné, csak az volt a baj, hogy Ágnes asszony nagyon keveset tudott.

— Mindössze is alig pár napig voltam ott, mondá. Nem értem rá, hogy sokat törődjem olyannal, ami nem volt az én dolgom. Mikor a jó Márta néni meghalt, jöttek a törvény emberei és rendet csináltak. Emlékszem, hogy járt ott egy ügyvéd, a kit meghívtak, mert azt mondták, hogy ő végezte a jó Márta néni dolgait. Talán ez tud valamit.

— Bizonyosan tud. Megyek is oda.

— Az nagyon jó lesz. Talán még ott leli azt az embert, aki épen ma szintén tudakozódott nálam valamelyik árva gyermek felől, ki szintén ott volt a Márta néni fogadott gyermekei közt. Biz' én már nem emlékszem a gyerekek nevére, hát nem tudtam utba igazítani, őt is elküldtem ahhoz az ügyvédhez.

Ágnes asszony megmondta az ügyvéd lakását és Hámosné szaporán utnak indult. Most még inkább reménykedett.

— Egy idegen ember keres egy gyermeket, a ki Márta néninél volt... hátha épen az én Évikémnek valami rokona? Ugyancsak bámulna a férjem, ha azzal a hírrel térnék haza, hogy nem jártam hiába... Ámbár az igazat megvallva... szinte röstellem... de így már nem is szeretem a dolgot, mert ha rokon jelentkezik, talán még el is viszi tőlem a kedves kis Évikét, pedig most már nem szívesen

ereszteném el magamtól... ha csak azt nem látnám, hogy nagyon jó dolga lesz. No, majd megvállik!

Reménykedve lépett be az ügyvéd házába. De mindjárt alább szállt egy kicsit a jó kedve, mert a legelső, amit hallott, az volt, hogy az ügyvéd nincs itthon, elutazott, nem is jön haza vagy egy hétig.

— Ejnye de nagy baj! Pedig én nem érek rá sokat sétálgatni.

— Tessék csak bemenni, talán az irtok is el tudja igazítani a dolgát, biztatta a cseléd.

Hámosné bement. A szoba egyik sarkában egy öreges embert látott, a ki nagy papircsomóban lapozgatott. Olyan idegen arczu, idegen viseletű férfi volt, hogy Hámosné egy pillanatig szinte megbámulta.

— Ez bizonyosan valami idegen országbeli ember... láttam én ilyeneket a fővárosban. Ez előtt bátran beszélhetek, ugy sem ért meg.

Az ablak mellett íróasztal állt s ennél egy ifjú ember irogatott. Nagyon fiatal volt még, Hámosné nem igen bizott benne, hogy valami okosat végezhessen vele. Az irtok azonban nagyon udvariasan fölállt és kérdezte, mivel szolgálhat.

Hámosné az asztalhoz lépett (Lásd a képet a 341. lapon) és habozva mondá:

— Az egy kicsit furesa dolog, a miben én járok... nem is hiszem, hogy elvégezhessem, ha nincs itthon az ügyvéd ur.

— Ha nagyon sürgetős, csak tessék megmondani... irtok neki, ő majd küld utasítást vagy felvilágosítást.

— Hm! Csakhogy ép azt nem tudom, tud-e ő valamit erről a dolgról. Egy kis leányka dolgában szeretnék vele beszélni, aki hajdan annál a jó Márta néninél volt...

— Igen, emlékszem arra a jó asszonyra, ki több szegény árva gyermeket fogadott magához. De biz' ezekről mi keveset tudunk. Mi csak a pörökkel foglalkozunk, melyeket ránk bízott.

— Az már baj... akkor hát nem igen tudnak valamit a kis Évikéről...

Az idegen, ki ott a sarokban írásai közt lapozgatott és már előbb is figyelt Hámosné szavaira, hirtelen felugrott és oda sietett. Izgatottan kérde:

— Miféle Évikéről beszél? Mit tud róla? Miért kérdezi?

Hámosné meglepetve nézett az idegenre és az izgatott kérdésektől szinte megijedt.

— Mért kérdezem? Van rá okom... de hát mi köze van hozzá?

— Nagy közöm van hozzá. Csak beszéljen szaporán! Tud valamit arról a kis leányról? Hol van?

— Hát hol volna máshol, mint nálam?

Az idegen szinte fölugrott örömében.

— No, csakhogy rátaláltam! Ez már aztán szerencsés véletlen, mikor anynyi ideje hiába kerestem.

Hámosné meglepetve, de még kissé gyanakodva is nézett az idegenre. Bizonyosan ez az az idegen ur, a kit Ágnes említett... de hát jó egy kicsit vigyázni és nem bizni mindenkiben.

Az idegen is, első izgatottsága elmúltával ilyenformát gondolhatott, mert

pár pillanat múlva már sokkal nyugodtabban így szólt újra:

— Voltaképen nem is tudom, miért örültem meg olyan nagyon, mikor még semmit sem tudok és meglehet, megint rossz nyomon járok. De hát beszéljünk csak nyugodtan. Én egy árva leánykát keresek, a kiről annyit már kiderítettem, hogy valamikor egy jó asszonyságnál volt itt, a kit mindenki Márta néninek nevezett.

— Igen is, ott volt az én kis Évikém, a kiről épen tudakozódní akartam, hogy hát voltaképen kicsoda, felelt Hámosné.

Most már megint nagyon megörült az idegen.

— Akkor hát mégis jó nyomon járok! Menjünk szaporán hozzá! Menjünk! No, csakhogy végére jutottam a sok bolyongásnak!

— De hát, ha szabad kérnem, rokona talán a kis leánynak? kérde Hámosné.

— Azt majd mind elbeszélem azután...

— Már én mégis csak szeretném mindjárt tudni, mert én azt a kicsikét nagyon szeretem, akárkinek oda nem adom. Kell is tudnom, kit vezetek hozzá.

— Mondtam már, hogy mindent meg fog tudni. Különben ne aggódjék, Évácska talán maga is rám fog ismerni, mert ő már vagy hat-hét éves volt, mikor sokáig nálam volt a falun, mielőtt én messzire elutaztam.

E szavakra Hámosné gondolkodóba esett.

— Már így aligha ugyanegy gyermekről beszélünk. Az én Évikém, azt bizonyosan tudom, soha kint nem volt

ebből a városkából, csecsemő korától fogva Márta néninél növekedett.

Az idegen boszusan ránczolta össze homlokát.

— Bizonyosan tudja? Hát akkor megint hiába reménykedtem volna? Lás-

suk csak... Évácska most éppen tizenhárom éves...

— Oh, szó sincs róla. Azt is bizonyosan tudom, hogy éppen tíz éves... még annyinak sem látszik, mert kicsi korától fogva gyenge volt.

...AZ ASZTALHOZ LÉPETT. (Lásd a 339. lapon.)

— Akkor hát valóban nem az. Az én Évácskám izmos, egészséges gyermek volt, fekete haju, élénk tekintetű, fürge, pajkos... és azt bizonyosan tudom, hogy tizenhárom éves.

— Az én Évikém meg szőke kis angyal, csöndes, szelid... már ez bizony nem az. Kár, mert magam is szerettem volna megtudni róla valamit.

Az idegen nagyon elkedvetlenedett.

— Most már csakugyan nem tudom, merre keressem. Már azt hittem, nyomon vagyok, mert azt mondták nekem, annál a Márta néninél volt Évácska.

— Igen, de ott több árva volt... És várjon csak... hallottam én valamit arról, hogy két Évike volt ott és az egyiket egy gazdag uri asszonyság vette magához:

— Akkor ez az! És ki az az asszonyság? Hol lakik, mi a neve?

— A fővárosban lakik, nem meszsze... a nevét is tudtam, beszélt az én kis Évikém erről valamit... mindjárt eszembe jut... igen Várhalminé asszony.

— Várhalminé?... jól van... köszönöm. Még ma berándulok a fővárosba és felkutatom. Ha előkelő gazdag asszonyság, könnyen rátalálok.

(Folytatása következik.)

LEVÉL BOSZNIÁBA.

(Képpel a czimlapon)

A MI bátyánk Boszniában
Katona;
Innen-onnan már egy éve
Van oda.

Nem is tudunk felőle, csak
Keveset —
Bizony ritkán ír ő haza
Levelet.

A katona inkább szeret
Czirkálni,
Mint amolyan levélfélét
Firkálni.

Nagyon kurtán, katonásan
Irogat,
S tág közökben hányja el a
Sorokat.

*Ha mit forgat: inkább kard az,
Mint a toll,
Melyet ott a rozsdá emészt
Valahol.*

*Pedig, pedig — tudjuk mi azt —
Biztosan:
Az ő lelke mindig köztünk,
Itthon van.*

*S gyéren bár — de ahányszor ír
Levelet:
Nem győz szegény tudakolni
Eleget.*

*Főleg minket: Janikát és
Engemet,
Külön útó irásokban
Emleget.*

*Megnőttünk-e? Minők vagyunk?
S Janika
Valj szeretne szintén lenni
Katona?*

*S már ha reánk testileg nem
Tekinthez,
Hát legalább küldjük el a
Képjünket.*

*Karácsonynak szent ünnepe
Közelget,
Akkorára megkapja a
Képeket.*

*Külön rámat csináltatunk
Hozzája,
A nevünket szépen írjuk
Alája:*

*»Hü testvérid: Janika és
Abigél —
Akiék téged szeretnek, míg
Szivük él!«*

A TÜNDÉR-HÁRFÁ.

— Két képpel. —

HÁNY ember volt a faluban, mind azt mondta:

— Furcsa dolog ez nagyon!

— Az ám! De nagyon furcsa!

— Soha sem hallottam még olyan szépen muzsikálni, mint a hogy az a kis Bandi tud.

— De még magam sem. Pedig hírét sem hallottam, hogy valakitől tanulta volna.

— Aztán meg a szerszámja is olyan, hogy gyermekjátéknak gondolná az ember.

— Nem is tiszta dolog ez, szomszéd!

— Magam is azt hiszem. De azzal én nem törődöm, csak jönne erre az a kis fiú, hogy muzsikálna nekünk egy kicsit.

— Amott kint van a kertek alatt, ott hallgatják a gyerekek. (Lásd a képet a 344. lapon.)

Csakugyan ott játszott Bandika az ő kis hangszerén és a ki arra ment, mind megállt és csodálkozva hallgatta. Nagyon egyszerű kis hangszer volt az melyen játszott, csak két hur volt rajta, mégis csodálatos szép hangokat adott. És ami még csodálatosabb volt, ha más valaki vette a kezébe és próbált rajta játszani, a hangszer nem adott egy árva hangot sem. Hiába kérdezték Banditól, mért van ez? De biz' ő maga sem tudta. Egyszer ott kint sétált a mezőn és a magas fűben rátalált a kis hangszerre. Azonnal játszani kezdett rajta és mert nagyon szépen szól, hát megtartotta.

— Nem lehet az másképp, mint hogy

valami tündér ajándékozta neki, mondák a kik hallották.

De volt a hangszernek még egy más-sik furcsasága is. Mihelyt valaki pénzt adott Bandinak a játékért, a hangszer azonnal elnémult. A kastélyban lakó hatalmas ur is adott neki egyszer egy fényes aranyat; de Bandi, a mint az aranyat zsebre dugta, mindjárt abba hagyta a játékot.

— Most már nem játszhatom tovább, mondá.

— No még ilyen bolondos muzsikát sem láttam, szólta a kastély ura.

Bandi visszanyujtá az aranyat.

— Vegye vissza kegyelmes uram az aranyat, akkor megint tudok játszani.

És csakugyan, megint a leggyönyörűbb nótákat játszotta.

— Ez már furcsa. Add csak ide azt a dorombot, hadd próbáljam.

De biz azt hiába próbálta, ki nem szorított abból egy árva hangot sem. Csak Bandi maga tudott azon játszani.

— Délután jöjj a kastélyomba, hadd hallják a gyermekeim is ezt a te muzsikádat.

Bandi megígérte, hogy elmegy és el is ment. Hogy ne ment volna, mikor még soha sem volt ott abban a fényes kastélyban, melyről már annyi szépet hallott mesélni. Neki mint afféle szegény fiúcskának nem volt szabad oda bemenni, csak a kapuból nézte néha, mikor hercegek és grófok vonultak be oda nagy pompával. Azt is hallotta, hogy a kastély mögött csodaszép kert terül el, melyen patak folyik végig, pompás virágok nyílnak mindenfelé. Ki tudja, hátha mind ezt a

sok gyönyörűséget megláthatja. Már ezért csak érdemes elmenni.

El is ment és fölvezették a pompás márványlépcsőn, be a fényes szobákba, a hol csupa arany meg bársony volt minden. Egy nagy teremben együtt volt a kastély ura a gyermekeivel s a mint a kis muzsikus oda ért, mondták neki:

— No hát muzsikálj!

Bandirákezdedt és mialatt játszott, szétnézegett. Látta, hogy a büszke gróf és mind a kik ott együtt vannak, nagy gyönyörűséggel hallgatják. Az ablakon keresztül pedig látta, hogy a közel folydogáló patakon a hattyuk ki-úsznak a parthoz és szintén hallgatónak. Valljon szintén őt hallgatják-e? Az már derék volna, ha még a hattyuknak is tetszenék.

Olyan szépen játszott, amint még soha sem s a gróf gyermekei fölgráztak, tánczra kerekedtek, azután meg énekelni próbálták a hallott nótákat. Végre pedig oda gyülekeztek a kis muzsikus mellé és ájtatosan hallgatták, míg csak vége nem lett a zenének.

— Elfáradtál, ugy-e, kis fiam, szólt a grófné. No, elég volt.

— Nagyon szép volt, szólt a gróf. Most már mondd meg, mit adjak neked jutalomul, ha már arany nem kell.

Bandi mindjárt kész volt a felelettel.

— Volna egy kérésem... de nagyon nagy ám.

— Hát csak ki vele.

— Szeretném megnézni ezt a szép kertet.

...HALLGATJÁK A GYERMEKEK.

(Lásd a 343. lapon.)

A gróf nagyot nevetett.

— Ez az egész? Sétálhatsz ott, a meddig tetszik. Majd a gyermekeim elvezetnek.

A kis grófok és grófkisasszonyok elvezették Bandit a kertbe, a hol minden olyan gyönyörű volt. Eljutottak a patakhoz is, melyen a hattyuk uszkáltak.

— Valjon csakugyan szeretik-e a muzsikát? szólt a hattyuknak.

Bandi. Ha szeretik, játszom nektek egy kicsit.

Szerették bizony, odagyültek a parthoz, mindig közelebb és nyujtogatták a nyakukat kifelé. Bandi pedig szintén mindig közelebb ment feljök.

— Vigyázz, mert belépsz a vízbe! intették.

De nem lépett bele a vízbe. Az egyik hattyu, legalább úgy látszott, mindig

nagyobb és nagyobb lett, szétterjeszté szárnyait és kínálgatta hátát, mintha azt akarta volna mondani:

— Ülj már fel no!

— Azt akarod, hogy a hátadra üljek? Nem bánom, csónakázzunk, mondá Bandi és ráült a hattyu hátára.

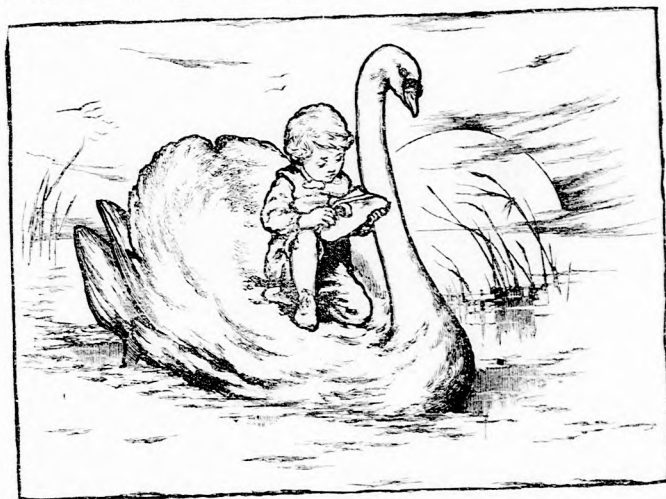
Játszott tovább, a hattyu pedig eluszott. A gyermekek pedig, akik látták, meg is ijedtek, csodálkoztak is, aztán szaladtak a parton utána. De a hattyu

gyorsan uszott, mihamar elmaradtak. Visszatétek a kastélyba és elbeszélték, mi történt.

Mikor a faluban is megtudták, az emberek nagyon csóválták a fejüket.

— Itt van a kész baj! Előre lehetett azt tudni, hogy valami bűvös mesteriség van abban a szerszámban. Nem jó az ilyen portékát kézbe venni.

Bandi anyja keservesen sirt búbánatában; s amint kis kertjökben sirdogált,

...RÁÜLT A HATTYU HÁTÁRA.

egy madárka vigan vigan zengett az ágon és mintha ezt zengte volna:

A ki ma sir, holnap nevet,
Bubánatot öröm követ
A ki elment, visszatér,
Kár a sok nagy bánatért.

Az már csakugyan nagyon furcsa volt, hogy madár mondjon ilyet és a szomszédasszony, a ki szintén hallotta a madár-füttyöt, egy árva szót sem értett belőle. De Bandi anyja értette, és akár akarta, akár nem, úgy megvigasztalódott, hogy

nem tudott többé sirni. Este pedig hazatért a fiu apja az erdőből és így szólt:

— Hallod-e asszony, valami furcsa történt velem. A mint ott dolgoztam az erdőben és busultam a szegény Bandi gyerek után, hát egy bolondos szarka elkezd a fejem fölött csörögni és világosan hallottam, hogy így szólt:

Öreg ember, mi bajod?
Fiadat mért siratod?
Ő most Tündérhonban jár,
Ott rá nagy jutalom vár.

— Nem is busulok én többet, visszatér a mi gyerekünk.

El is határozták, hogy nem búsulnak többet.

Ezalatt pedig a hattyu, hátán a kis muzsikussal, sebesen uszott tova. És a merre elhaladtak, a mezőkről a pásztorok mind oda szaladtak, hogy hallják a gyönyörű hangokat; de csak keveset hallhattak belőle, mert a hattyu nagyon gyorsan uszott. Pedig Bandi váltig szeretett volna egy kis mulatságot szerezni az embereknek.

— Álljunk meg egy kicsit, kedves hattyu!

— Nem lehet. Napkeltekor ott kell lennünk Keleten.

Az éj is leszállt s Bandi elálmosodott. A hattyu fölemelve tartotta két szárnyát, úgy fogta. A háta olyan volt, mint a puha kényelmes ágy. Hátra is dőlt Bandi és elaludt. Föl sem ébredt, míg nem egyszerre azt érezte, hogy megállanak. A mint fölébredt, tündéri szépségű sziget partjánál voltak s messze a láthatáron pirkadni kezdett a hajnal.

— No már ezt meg kell nézmem, hova jutottam, mondá és kiugrott a partra.

Csak mikor kiugrott, akkor vette észre, hogy van ott valaki a parton, még pedig egy csodaszép tündér, kezében lanttal.

— Eljöttél, vártalak, mondá a tündér. Kiválasztottalak, mert bízam benned. Most figyelj!

És a tündér játszani kezdett, oly fenségesen, hogy a kis muzsikus alig tudta, hova legyen a gyönyörüségtől. És mialatt

játszott, ragyogóan fölkel a nap. A tündér pedig mondá:

— Kétfélet tehet, a kinek ritka nagy adomány adatott. Nézz oda!

Bandi oda nézett, a hová a tündér mutatott. Látott pompás aranyos palotát és a fényes teremben mintha magát látta volna, a mint kincsek közt ül és hízeldök veszik körül, kik titokban irigykedve suttognak egymással.

— Most nézz amoda! szólta a tündér.

Ott szegényes házikók látszottak, szomoruan, szerencsétlen emberekkel. De ezek most elfelejtették bánatukat, mert bűvös hangszerével megvigasztalta őket egy kis muzsikus és áldották mikor már rég el is ment közülök.

— Választhatsz, mi akarsz lenni? szólta a tündér. Irigyelt dus ember-é vagy áldott jóltevő? Fogd e lantot... majd egyszer eljövök érte és megtudom, mikép használtad.

Mielőtt Bandi szólhatott volna, a tündér eltűnt, a hattyu pedig ott a vizparton kinalgatta a hátát, mintha már sürgetné az indulást. Föülte tehát ismét élő hajójára és elusztak.

Estére az egész falu sietett ki a folyó partjára, még a büszke hatalmas gróf is.

— Megjött a kis muzsikus! Így csak ő tud muzsikálni!

Csakugyan megjött és még szebben játszott, mint valaha.

— Velem jösz a kastélyba, bársonyba öltöztetek, fényben és pompában fogsz élni, mondá a kastély ura.

Egy szegény asszony pedig sohajtva mondá:

— Milyen kár, hogy az én szegény Juczikám beteg és nem gyönyörködhetik a kis muzsikus játékában.

— Dehogy nem! Nem megyek én a fényes kastélyba, ott vigadhatnak nélkülem is. Hanem megyek a kis beteg Juczikához.

Ugy tett és azontul is úgy cselekedett. Messze földön hire futott a kis muzsikusnak; királyok, hercegek kínálták kincesekkel, de ő nem azt kereste, hanem hogy a tündér-hárfával vigasztalást szerezzen a szomorkodóknak. És a tündér nem jött el, hogy tőle elvegye a bűvös hárfát, mert látta, hogy a kis muzsikus megértette az intést, mások javára használta fel a nagy adományt, melyet kapott.

PÁRBESZÉD.

Sertvés.

*'ésés jó napot Kos uramnak,
Egészsége hogy szolgál?*

*És a család hogy s mikép van,
Ott a régi akolnál?*

*Tisztelt neje: jó Juhinka,
S apró bárány gyermekei? . . .
Egyik, hallom, himlőben volt,
Vaj' nem ártott meg neki?*

Kos.

*Ó, köszönöm Sertvédi ur
Baráti kérdéseit —
Mind jól vagyunk. Hát önöknél?
És mi végből jár ön itt?
Mert, ha jól tudom, ilyenkor
Már nem igen vannak itt,
Minden pocza az őljában,
Téli szállásán lakik.*

Sertvés.

*Kos barátom könnyen beszél,
Jó meleg bundája van,
S hogyha nyáron izzad benne,
Lenyírják nagy gondosan.
Hejh! mi velünk nem törődnek —
Csakhogy ép nem koplalunk . . .
Pedig mi az embereknek
Roppant hasznára vagyunk.*

Kos.

*Igaz, igaz — hanem komé,
Mig él: hasznát nem veszik.
Egyebet sem tesz a disznó,
Csak folyton eszik, iszik.
Hasznót csak a halálával
Hajt a gazdának csupán,
De a juh éltében használ,
S használ a halál után.*

*

*A poczának életéhez,
A fősvényé, mily hasonló!
Csak ha meghalt, marad a sok
Haszon, vagyon s egyéb sok jó.*

A MI CZÉZÁRUNK.

Az utóbbi számok egyikében van egy nyájas fölhívás azokhoz, a kik az állatokon valamit megfigyeltek, hogy közöljék Forgó bácsival. Ezen fölhívás és »Birkám« érdemein fölül való szives fogadtatása annak idején, végre is engedni késztet gyermekeim kérésének és rá szánom magam arra, hogy a kedves jó Forgó bácsi idejét én is megraboljam egy kicsit, irván »a mi Czézárunk«-ról egy roppant neveltséges dolgot, aminek élethű leírásához — érzem — sokkal ügyesebb toll kellene mint az enyém, de talán így is megnevelteti Forgó bácsi figyelmes kis olvasóit, és jellemző dolog is Czézáról. Hát megpróbálom.

Van nekünk Czegléden egy szép félvér newfoundlandi kutyanék. Ez, ugy fél éves koráig, nem volt kint az udvarból; ekkor azonban elszökött az ő kedves gazdája után, a ki kiment a város szélére a gőzmalomba.

A ki gőzösön átutazott Czegléden, az láthatta, hogy ott a sűrű eső és a föld árja miatt sok víz van a város szélén, amit a szegényebb lakosok arra használnak, hogy libát és kacását nevelnek rajtok. Amint Czézár a nagy vízhez ér és látja az alá-alábu-kó szárnyasokat, nagyot bámult rajta; de mihamar felpezsdült benne a newfoundlandi vér, bele ugrott a vízbe és a szerinte életveszélyben levő kacákat rendre kihordta a partra, ott gyöngéden letette és rohant a többiek megmentésére. Az őrző leánykák és asszonyok először nagy patáliát csaptak, mert rossz szándéknak hitték; Béla öcsémnek is roppant kellemetlen volt. Hiszen az eszébe sem juthatott, hogy ez a szegény pára, a mely még nagyobb víz nem is látott, uszni is hogy tudhatott? — hogy ez meg akarja majd menteni a vízbe fulókat!

Czézár csak hordta ki nagy szorgalommal a kacákat, azok meg azonnal, a

mint szabadoknak érezték magukat, nagy hápogva vissza siettek a vízbe. A körülállók kezdtek észre venni, hogy nem bánásról, hanem mulatságos tévedésről van szó; és a milyen általános ijedtséget okozott előbb, olyan óriási hahotával fogadták később a nemes megmentőt. Végre Czézár is belátta, hogy hiába fárad és mély gondolatokba merülve haza ballagott; azóta mindennap kijár fürödni, — de már nem hordja ki a házi madarakat a partra!

Roppant méltóságos magatartásu egy állat. Az ő hatalmát kutyatársai városszerte elismerik. Most már lánczon van, mert a piacra járó asszonyok kosaraiból a neki tetsző dolgokat nagy önérzettel kiszedte, s a piaci kofák holmijait megdézsmálta, minthogy ő bozontosságától nem igen mertek valamit megtagadni az ismeretlenek. Czézár különben nem volt nagyon szerénytelen, csak félelmes. Kedves apámat — az öles kerítés daczára — hiszen elkísérte mindennap a bátyámhoz és az nagyon zokon esett az ő hű szívének, hogy a láncz ezt a sétát lehetetlenné teszi. De nem is foszthatja meg őt akárki a szabadságától, csak az, a kit az ő nemes szíve urának ismer. Mi csak két hétig voltunk otthon és Imriském szépen lánczra tehettem akár mikor, ellenben a cselédeknek semmikép nem akarta ezt megengedni.

Még sok mindent lehetne róla írni, a milyeneket a jó kutyaóktól már szinte megkövetelünk és mint megszokottat alig veszünk számba: de azzal már valóságos merényletet követnének el, pedig már ez az időrablás is sok. Bocsánatot kér a kedves jó Forgó bácsi őszinte tisztelője

WOLF GYÖRGYÉNÉ *)

*) Ha arra kérem e valóban szeretetreméltó jó nénit, hogy mentül többet írjon, arról a derék Czézár kutyaról — meg vagyok győződve, hogy mindnyájatok szives kérelmének és óhajtatásának adtam kifejezést.

F. b.

ŐSZI SÉTA.

ANDALGOK a fűzes körül —
Annak is már lombja hull;
Keskeny fakó levelei
Peregnek le ágyrul.

Nem üli már dalos madár,
Néma lett a kis berek —
De ni, mégis madár szól ott,
S mégis valami cseveg.

Hisz a kacsá is madár tán?
Az hápogat nagyvigan,

A patak vizén uszkálva,
A hervatag csaláiban.

Netek ruczák! Ide hozzám!
Kaptok sódort, kenyeret;
Bekaptok ti mindenfélét,
Jól ismerlek titeket!

Mig a víz foly, addig vagytok
Ruczácskáim, boldogok —
Ám ha fagy is, azért roszul
Nem folyik a dolgotok.

A PÓK ÉS AZ Ő MUNKÁSA. *)

EM költemény, hanem való, amit
elbeszélék.

Bizonyosságul hivatkozom Her-
man Ottó urra. A kiváló póktudós bizo-
nyára volt már szemlélője egy oly törté-
netnek, a milyenről én most említést tenni
kívánok.

Levéltárunk öt ablaka nyugatról a
megyeház udvarára tekint, s a délutáni
nap nyájasan mosolyog be rajtuk. Tudni
való pedig, hogy a friss levegő, a melen-
gető napsugár, nemcsak az embernek esik
jól, de örömmel élvezik azt még a poros,
megfakult, régi papirosok is; szokásba
vettem tehát, hogy az egyik ablakot verő-
fényes délutánonkint nyitva tartsam.

Szeptember 13-át irtak s épen dél-
után történt, hogy kitértam az ablakot.

*) Ez érdekes eset nem mese, hanem egy
komoly férfinak, Balogh Gyula urnak szemé-
lyes tapasztalata, miként elbeszéléséből is kitü-
nik. F. b.

Amint a vaskapcsot a karikába illesztén-
dő, kihajoltam, hát veszem észre, hogy
két vándor igyekszik az udvarról a falon
fölfele.

Két tisztességes ur volt a pókok
népéből.

Az egyik egy hatalmas, löfejbab nagy-
ságu, mákszürke, fehér foltos, nagy pot-
ruhu pók.

Ez elül jött nagy sietséggel.

Utána bizonyos tisztos távolban egy
kis vézna, sárgás-barna pókocska ha-
ladt, de mindketten határozottan az ab-
lak-párkány felé igyekeztek.

— Ejnye, ejnye, gondolám, miben
fáradozhatik ez a két kis haramia! Már
csak meglessem őket!

Nem sokáig kellett várnom.

A potrohos mákszürke csakhamar
fenn volt az ablakon, s amint felért, meg-
állt s nagy figyelemmel elkezdett körül-
vizsgálgatni. E közben felért a kisebbik is,
s a nagyobbik közelében állást foglalt.

Ugy látszott, hogy a mákszürke vala-
min törí a fejét.

Nem is telt bele sok idő, s már tudtam, hogy mit akar.

Egyszer csak neki indult s az ablaknyílás négy oldalát egy-egy erős pókszálal kötötte össze. Azután felment az ablak felső szélére, s onnan egy vastagabb szálon aláereszkedve, a képezett négyszög közepén függve maradt. A feje lefelé irányult.

Eddig a kis vézna csendesen guggolt az ablak deszkáján. Mikor azonban a mákszürke már a közepén függött, a kis vézna is megmozdult s fürge futásban kuszott fel az egyik oldalszálon a szál végéhez, melyről a mákszürke a négyszög közepéig bocsátkozott.

Mintha csak parancsra történt volna!

Amint aztán a kis vézna pók a nagy mákszürkéhez alá kuszott, ez hevesen kezdte a lábait mozgatni, s a fejével jobbra-balra integetett.

Bizonyosan utasításokat adott. Ugy kellett lenni, mert a kis vézna csakhamar elkezdett sűrögni-forogni s világosan látta, hogy a potrohos mákszürkétől finom háló-szálakat vesz át, s azokat egymásután az ablakszéleken huzott négy főszállhoz erősíti. Azután ismét siet a szürkéhez, újra szálát vesz át, viszi, köti és visszatér.

Igy ment már egy jó óra óta, s éppen azon gondolkodtam, miért, hogy a potrohos szürke maga nem viszi a finomabb szálakat? Tudja-e, hogy azok az ő nagy potrohát nem bírnák meg? Ha pedig vastagabbat ereszt, abba meg az óvatos legyek, dongók bele nem mennek? Hát az a kis vézna mije annak a potrohosnak?

Fia, barátja, vagy rabszolgája? S mi kényszeríti, hogy oly okosan, buzgón áll rendelkezésére?

— Ez bizonyosan valami hálókötő mesterember, gondolám, kit a gyáros — a potrohos mákszürke — kitűnően fizet munkájáért, azért olyan fáradhatatlan az igyekezetben.

Igy elmélkedtem épen, amint nyílt az ajtó s egy idegen lépett be rajta. Dolgom akadt, ott kellett hagynom az én pókjaimat és elmentem. Beletellett vagy két óra, mire végeztem és siettem az én pókjaimhoz.

Minő meglepetés!

Az egész ablakot művészi kötésű háló fődte már, csupán csak az utolsó körszálak hiányoztak, melyeknek kiegészítésén a kis vézna bámulatatos buzgalommal fáradozott.

A potrohos mákszürke még mindig ott volt a közepén.

Egyszer csak a kis vézna elkészült a munkájával, mert vigan lejtett fel a potrohoshoz, s attól egy kis távolra megállott.

Egy darabig ott állt csendesen, de mikor a potrohos csak nem akart mozdulni, elkezdte a kis fejét hajtogatni.

— Ahá! gondoltam. A kis munkás most a bérét kéri, a potrohos meg nem akar fizetni.

Igy ment ez egy ideig, mig egyszer csak a kis vézna közelebb-közelebb mászott a potrohoshoz. Ez kézzel-lábbal hadonázott, úgy, hogy a kis munkás kénytelen volt előbbi állásába visszavonulni.

Most már nem mozgatta ugyan, de kis fejét mindig mozgatta, ami talán annyit tett, hogy ő nem engedi el a megszol-

gált b
val h
nyen f

H
vetelő,

D
E

vágód

esemé

A
de ner

kis vé

M

kapta,

lóról.

E

vézna

rázs v

A

ütött:

tani, s

olya

más

mél

egy

oldo

és a

kell

hajo

gált bérét! A potrohos egyre csak lábával hadonázott, s úgy látszott, hogy szörnyen fel van háborodva.

Hogyan is lehet valaki annyira követelő, hogy a munkája díját kérje?

De ez nem tartott soká!

Egyszerre csak egy zümmögő darázs vágódott a hálóba; megakadt rajta. Ez esemény végzetes lón a kis véznára nézve.

A potrohos gyorsan neki iramodott, de nem ám a daráznak, hanem először a kis véznának.

Mint egy dühös állat ütött rája, megkapta, a nyakát kitekerte s levetette a hálóról.

Bizonyosan attól tartott, hátha a kis vézna is meginvitálja magát egy kis darázs vacsorára!

A potrohos egy csapásra két legyet ütött: nem kellett a zsákmányt megosztani, s megmaradt a munkabér is.

MEGFÉJTÉSEK ÉS MEGFÉJTŐK.

A »KIS LAP« XXIX köt. 20-dik számában közölt számtani találós mese megfejtése:

Hét alma volt.

Helyesen fejtették meg: Rausch Margit, Székely Aladár, Elsner Aurélia, Kaufmann Artúr, Máriássy Ida, Bernrieder József, Mamuliti Irma, Schöffler Ottó, Herz Amália, Graus Aladár és Róbert, Kohn Elza, Páll Béla, Schwarcz Berta, Irén és Józsi, Latkóczy Etel, Perényi József, Vatter Erzsike.

*

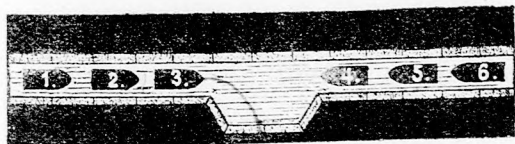
A »KIS LAP« XXIX. köt. 20-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Látszat csal.“

Helyesen fejtették meg: Gróf Szápáry Emike, Wagner Emma, Seefehlner Margit és Egon, Pösel Gizella, Redlich Ella, Szathmáry Margit, Mamuliti Irma, Kőváry Irén, Stauber Berta, Milassin Lívia, Roth Mariska és Helena, Bronts Margit, Graus Aladár és Róbert, Tigermann Margit és Nándor, Moesz Emilia és Hermin, Herz Amália (írásod nagyon hanyag F. b.), Emánuel Róza, Pollacsek Frigyes, Hoffmann Jolán és Géza, Felsenburg Blanka és Emil, Könczey Mariska, Dózsa Aranka és Ödön, Pick

Róza, Heumann Klára, Paulinyi Ida, Szüts Olga, Blau Sarolta, Neumann Ferike, Dunay Margit, Bernrieder József, Glós Aranka, Geduly Vilma, Goldberger Etel, Géza és Ödön, Tenner Malvin és Emil, Bonis Béla, Donáth Dezső, Sántha Etel és Irénke (sajátkezű írást kívánok F. b.) Kell Lajos és Mihály, Strausz Elza és Irma, Kukányi Feri, Sebes Vilma, Telegdy Géza, Pátz Mariska, Mittelmann Adél és Rezső, Radány Margit, Emmi és Jolánka, Wagner Valéria, Kelemen Ilon, Jellinek Serafin, Hollós Margit és Ödön, Roffy Borbély György, Purgly Ilona, Sztankay Évi és Ilka, Schöffler Ottó, Telepy Kordélia, Pácsér József, Pfeifer Miksa, Eleőr Judit és Karola (sajátkezű írást kívánok F. b.), Schüller Olga, Rausch Margit, Szöllőssy Ella és Margit, Frölich Dóra, Máriássy Ida, Leidenfrost A. (nevedet ird ki egészen.

Találós képrejtvény.

Két város közt hajózható csatorna van, de olyan keskeny, hogy a hajók nem térhetnek ki egymásnak. Van azonban a közepén egy kis öböl, melynél lehetséges a kitérés, ámde az öbölbe csak egy hajó fér egyszer. Történt pedig, hogy az egyik oldalról is, a másikról is három hajó indult meg és a kis öbölnél a hat hajó találkozott. Hogyan kell már most a dolgot rendezniük, hogy mindenik hajócsapat tovább folytathassa útját?

F. b.), Kaufmann Artur, Zágler Irén, Szakáts Albert, Kohn Rozina, Cséfalvay Géza, Elsner Auré-
lia, Thally Géza, Török Izora, Dezsán Péter, Bauer
testvérek, Salzberger testvérek, Pscherer Flóra,
Ignác Berta, Kiss Emma, Szabadhegyi Ilon és
Jenő, Dousa Vilma és Irma, Szász Piroska,
Balassa Berta, Latkóczy Etel (írádó hanyag,
annyira, hogy nem is illeti meg hely e sorban s
csak azért vettem föl, hogy intsek: mások ne
küldj se Forgó bácsinak, se másnak olyan poczás
aláírásu levelet. F. b.), Konkoly Thege Tibor,
Kont Jakab, Beck Ilonka, Dorner Olga, Hirschler
Pista és Gyula, Szóltsányi Szeréna, Klein Béla,
Magyar Margit, Doromb Gyula, Székely Aladár,
Béra Anna, Benczur Bandi, Farkas Irén,
Küszler Gizella, Fisch Paula, Varga Zsigmond,
Gyárfás Rózi, Stein Irén és Imre, Szakáll Haj-
nalka, Jolán és Ilonka, Löbl Simon, Páll Béla,
Kohn Elza, Nöbl Artur, Schvarcz Berta, Irén és
Józi, Révay Tibor és Loránt, Rajner Ilona,
Karakásevics Jozefin, Muskó Adrienne, Hirschl
Matild, Klein Sándor, Piacsek István, Hubert
Czilka, Sári és Lipót, Perényi József, Jacobovics
Leó és Jenő, Bydeskuty Mariska, Oravec Ida,
Juliska és Sándor, Somssich Eszter, Krausz
Aranka, gr. Somssich T. és Ödön (az a T. kicsoda?
csak azért vettem be, hogy ezt megkérde-
zem, mert mások ilyen aláírást nem vehetek
figyelembe. F. b.) Vatter Erzsike, Csergő Bandi,
Falcione Sarolta, Deutsch Frida, Neuwelt Gyula,
Váczy Margit, Veress Sarolta, Merza nővérek,
Roth Gyula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vámos Ella. A *budai* bölesödének egy
alapítványa 700 frt. A felényi összeget erre a
felebaráti célra kis olvasóim jószívűségéből már
összegyűjtöttem. Reményem, apránkint csak
elérjük az egész összeget. — **Deutsch Frida.** Az
n betűvel még nincs kitolva az *erdőből* az *r*, pe-
dig csak így volna szabatos a rejtvény. Ezen, ha
küldeményed közlését óhajtod, valahogy segite-
ned kell. — **Muskó Adrienne.** *Labyrinth* annyit
jelent mint *utvesztő*. S most mondd meg nekem,
ki volt az a régi hős, aki egy fonal segítségével
szabadult ki az utvesztő tekervényeiből, s ki
szolgáltatta neki ezt a mentő fonalat? Az ó-kor
történetében benne van. — **Rozenthal testvé-**
rek. Bizony nagyon is könnyű dolgok azok. —
Telegdy Géza. Hiszen ép az a hiba, hogy *ujjakat*
rajzoltál a bundának. Az *igazi* bundának nincs.
Van a bekecsnek és ködmönnek. Tágabb érte-
lemben ugyan nem vétség, de rejtvényben hiba.
Az újabb küldeményből talán megrajzoltatok
egyet. — **Kohn Elza.** De igen; kedvesen emlé-
kezem vissza találkozásunkra ama szép fenyve-
sek alatt. Írádó takaros. — **Rajkovic Miklós.**

Családi ügyeid iránt érdeklődéssel és rokonérzés-
sel viseltetem, de azok előadása nem nyilvános-
ságra való. — **Gold Margit.** A megelőző üzenet-
ből érthetsz te is. *G. M.*-mel sok név kezdődik. Ha
tisztának érzed magad, nincs okod busulni rajta.
— **Redlich Ella.** No már most békében lehetsz.
— **Pollacsek Frigyes.** Hálás leveledet örömmel
olvastam. — **Wagner Valeria.** Nem állasz egye-
dül a »*K. L.*« iránt érzett lelkesedésben. Csak
aztán a szükségeset el ne hanyagold a hasznos-
ért, a hasznost ne a mulattatóért. — **Küszler**
Gizella. Folytonos haladásod, mely tanáraid
kítettető elismerésére szerzett érdemet, örömmel
szolgál. — **Sztankay Évi és Ilka.** Azt írjátok,
hogy az orvosok még rosszabbul irnak és apátok
mégis el tudja olvasni: hát én okos ember létem-
re hogy ne tudnám? Ezzel mit akartok bizonyí-
tani? Azt, hogy szabad roudán irnotok. Mert az
orvos a piszkos beteghez is hozzá nyul és igyek-
szik rajta segíteni, minden beteg lehet piszkos?
Minek hordtok ti fehérre mosott ruhácskát,
mikor vannak, akik rongyos, mocskos ruhá-
ban is járnak? Már most a választ adjátok meg
ömagatoknak. Ismétlem amit annyiszor hangoz-
tattam már e rovatban: *szépen* írni nem jutott
mindenkinek, de a *tiszta* írás kötelessége minden
gyermeknek. — **Salzberger testvérek.** Elhasz-
nált levélbélyegeket nem gyűjtök, de van két sze-
gény kis fiú ismerősöm, akiknek át szoktam adni,
ha küldenek. Ők a bélyeg árán beszereznek író-
papirost s egy-egy iskolai könyvet. — **Gutmann**
Mariska. Örömd a »*Kis Lap*«-pal neked érde-
melt jutalom, nekem kedves elégtételelem. Atyád-
nak add át kartársi üdvözetemet. — **Szöllőssy**
testvérek. A csinos levelet melyikőtök írta? —
Seszler Lajos. Úgyes rikkanat, de közlésre még
nem alkalmas. — *Több rendbeli rejtvényt, elbe-
szélést stb, melyet itt egyenkint elő nem sorolok,
egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

Rongyos szélű, gondatlan és mocskos írásu
levélökért a következő beküldők neve nem kerül
a megfajtott sorába, de kezdőbetűik igenis ebbe a
rovatba: *E. L.* — *B. E.* — *K. F.*

Jótekonyság.

Halmi Ferenc árvái javára: Unger
Gyula és Károly 1 frt.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nem-
zet« című napilapban.

*Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
kozókon!*
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.